

Iz spanja spet prebude trudnega Andrejca čudni, skrivnostni glasovi: Uf, hu-hu! Uf, hu-hu! Starčka Andrejca vznemirjajo ti nenavadni glasovi in ga ne vznemirjajo. Njemu se je hotelo spati, spati — druge potrebe ni čutil, drugačne želje ni imel. Sit je že te čudne, prečudne noči. »Spanec je boljši kakor žganec,« si reče, se prevali na hrbet in zapre oči. Kmalu se ga usmili mesečna noč in ga zaziblje v dokaj trdno spanje. Ali tajinstveni glasovi se vedno bolj čudno glasijo, kakor da prihajajo iz temnega groba ali še globlje — iz osrčja zemlje, iz samega pekla, ter neznano čudno udarjajo na starčkovo uho: Uf, hu-hu! Uf, hu-hu! in ga prebudijo. »E, sanje, kaj pa drugega? — Sanje — vse predolgo spanje!« sodi Andrejec. Toda prečudni glasovi ne utihnejo, čim dalje glasneje udarjajo Andrejcu na uho. »Le kdo bi utegnil tako strašno zijati?« se vprašuje. »Se je mar kdo ponesrečil? Ali koga stiska zavaljena skala na hrbtu? Prihajajo ti glasovi iz groba, iz globine zemlje, iz samega pekla in kličejo na pomoč? Hentaj vendar, le kaj bi to utegnilo biti?« Andrejec posluša: Uf, hu-hu! Uf, hu-hu! Joj, kako žalostno, prežalostno se glasijo! Andrejca vržejo iz postelje. »Moram, moram iti gledat, kaj je to, drugače me bo res še strah,« se opravičuje sam pri sebi in še reče:

»Vsaka reč ima svoj čas: Kadar je hruška zrela, ji ni treba vetra. Me mar kliče zemlja — grob? Eno manj kot devetdeset let sem star — no, čas bi že bil... In vendar: Kadar mrtvim klenka, je pesem grenka...« In gre res gledat. In kaj zagleda? Zadaj, streljaj za hišo, se je odprl prepad, brezdanji prepad in zijal, zijal, zijal: Uf, hu-hu! Stari Andrejec se zjezi nad nemirno, čudovito nočjo, oblečen leže spat ter zaspi in se ne prebudi, dokler ne zasliši glas zvana od farne

cerkve, ki kliče k maši. Ali če je tudi trdno spal ta čas, sanje so ga pa le mučile ves čas, sanje o čudni, prečudni noči in o skrivnostnih, preskrivnostnih urah njegovega eno manj kot devetdesetega rojstnega in godovnega dne.

(Dalje.)

Cvetko Golar

Voščilo

*Kadar boš že brati znala,
in boš gospodična mala,
takrat radost, lepa sreča
naj se dan na dan ti veča,
da od smeha zableščala
lica se ti bodo zala.*

*Kot na veji zlata ptica
leži v cvefje, golobica!*